

או כבר הייתי בטוח שאנחנו חוזרים עם הגביע. זה די עצוב בשביל קבוצה, שהיא מקבלת גול כבר בדקה הראשונה. זה כאילו אחת עולה עם גול לרצתך, עוד לפני שהתחלת לשחק. ולהתאושש מפיגור של שני גו' לים, ועוד במישחק גמר-גביע, זה בלתי-אפשרי ככר.

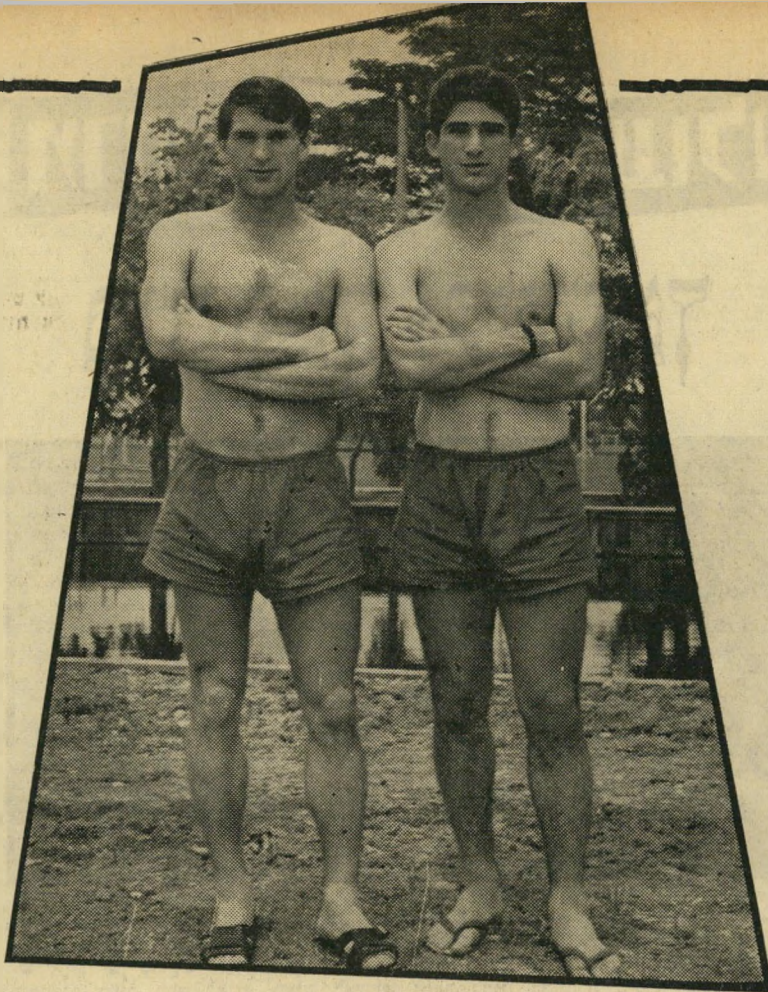
כשמישקה לפרדון נתן את הגול השלישי, הבינו האינדונזים בעצמם, שהמשחק נמשך רק כדי לשמור על חוקי-הכדורגל. למעשה הם כבר לא יכלו לעשות יותר כלום. שלוש פעמים נסעתי כבר עם נבחרת-הגור עד של ישראל (עד גיל 20) למשחקים על הגביע. הניתן לאלופת אסיה בכדורגל. מכל שלוש הפעמים, אני חושב, שזו היתה המוצ' לתת ביותר. לא רק בגלל שחזרנו עם גביע שלם (לפני שלוש שנים ולפני שנה זכתה ישראל בגביע במשותף עם בורמה), אלא בגלל העובדה, שהתנאים שלנו בנוסיעה הזאת היו הטובים ביותר, וגם הקהל במגרשי ה' כדורגל אהב אותנו הפעם, יותר מאשר ב' פעמים הקודמות.

הקהל שם תמך בחלשים. ואחרי שהבור' מוים התקיפו אותנו במשחק נגדם — היה הקהל לצידנו.

היתה זו הפעם הראשונה שכמאמן נסע איננו מילובאן צ'יריץ'. עד עכשיו אימנ את נבחרת הנוער הכפר-סבאי עמנואל שפר. היה הבדל גדול. הרגשנו שצ'יריץ' דואג לנו הר' בה יותר. שהוא משתדל בשבילנו. נלחמנו במשחקים רבים גם בשביל צ'יריץ'. בשביל שפר לא היינו נלחמים.

בסוף המישחקים קיבלנו מחנה מראשי ה' משלחת שלנו. כל שחקן קיבל ראדיו-טראני ויסטור. התברר לנו, שצ'יריץ' השתדל כדי שנקבל את המתנה הזאת. עם שפר אף פעם לא קיבלנו מתנה מאף אחד.

ההתחלה בכאנגקוק לא היתה כל-כך זוהר: רת: העננו שבוע לפני תחילת המישחק ה' ראשון שלנו. גרנו בכנייני האוניברסיטה ה'

מאת **גיורא שפיגל** (מימין, יחד מיכאל לפרדון)

הראו עלינו באצבע ואמרו: 'ישראל מספר אחד', וכשנכנסתי לחנויות לקנות, אמר לי המוכר, 'אתה שפיגל, אתה משחק כדורגל'. היינו עוד יום אחד בכאנגקוק אחרי ש' זכינו בגביע, וזה היה היום היפה ביותר שלנו. בערב היתה מסיבה גדולה של הנה' לת'טורניר לכל הכדורגלנים, הביאו זמרת ששרה באנגלית, הביאו תזמורת, ורקדו את כל הריקודים הכי חרישים.

גם הכדורגלנים האחרים היו מבסוטים. כי זה לא היה כדורגל, והם ידעו את זה לפחות כמונו.

כדי שיהיה לכם מושג על רמת-המישחקים בטורניר הזה: לפני שנסענו, שיחקנו בארץ שני מישחקים נגד נבחרת-הנוער של רומניה, והפסדנו בהפרש קטן בשניהם. רמת הנבחי' רות נגון שיחקנו בטורניר הזה, נמוכה ב' הרבה מזו של הנבחרת הרומנית. אולי רק בורמה מתקרבת לרמה שלה.

למרות זאת, ראיתי שמאז הטורנירים ה' קודמים, התקדמו כל הנבחרות בלי יוצאת מן הכלל. הם כבר מבינים שכדורגל זה לא רק לרוץ, ויודעים מה זה לשחק עם שיטה.

★ ★ ★
זה יהיה יותר מדי

א לי כאים בטענה, שאני לא רץ הרבה, שאני אישי, שאני לא מתאמץ מספיק. ובכן — קודם כל אסור לכם לשכוח, שעלי שמים שומר אישי וזה מקשה על המישחק. חוץ מזה יכול להיות שהמישחק שלי נראה אישי, אבל אני לא כזה. אני רוצה לנצח, אולי יותר מהאחרים.

מתפלאים עלי גם שנתתי 6 גולים, מפני שאני נוהג יותר לשחק מאחור, ולהכין ל' חברים שלי את הגולים. אני אוהב במיגרש לעשות מה שיותר. לתת גולים זה נעים מאוד. אני מעדיף לתכנן מאחור. אבל כש' מוכרחים, נותנים גם גולים.

אחרי שירדתי מהמטוס בלוד, ביום הרא' שון השבוע, וראיתי את האלפים שחיכו לנו,

בוגי הוקה, אני והגביע

ידעתי שגם בשבילי זה יהיה יותר מדי לע' בור את כולם. יצאתי מהר בדלת צדדית. ב' כל זאת, כשהגעתי למכונית, היו המון אנ' שים מסביב, ובמשך כשעה לא יכולתי לזוז. אך זו הרגשה נפלאה לחזור אחרי ההצלחה.

יסעו עם גביע-הזהב חזרה הביתה. האנשים ברהובות הכירו אותנו. לא רק בגלל זה שהיינו זרים, אלא גם בגלל שה' אנשים שם התעניינו מאוד בכדורגל, וראו את המשחקים בטלביזיה, או באו לאיצטדיון.

הקבוצות שיחקו עם עצבים ועם אמביציה. הבורמוזים איבדו הראשונים את עצביהם, ולכן הם הפסידו. כשהם קיבלו ממני את הגול (ניצחנו ב' סיום 0:1), הם ידעו שגם הפעם הם לא

חקלאית של באנגקוק. היינו שניים בחדרים קטנים וחמים מאוד, ללא מיזוג-אוויר. בכאנגקוק יש יתושים יותר מאשר בני אדם. והם לא התחשבו בזה שאנחנו זרים, ועקצו אותנו ללא אפליה. בלילה הייתי מת' עורר לפעמים, ומרגיש פתאום לטאה וזחלת עלי. הלטאות לפחות הביאו קצת תועלת. בכך שהן היו אוכלות את שאר החרקים. האוכל היתה פרשה בפני עצמה: לא היינו רגילים לאוכל שנתנו לשאר תשע המשלחות, וגם בגלל החום הרב (ממוצע של 34 מעלות) היה מעט תיאבון. ההתאחדות שלנו החליטה, כנראה, שהגביע שווה קצת השקעה, וקיבלנו ארוחה אחת ביום בעיר.

אחרי התיקו המאכזב שלנו נגד הודו, ב' מישחק הראשון (1:1), הם ראו שזה לא עסק, נתנו לנו יותר ארוחות בחוק, הלכנו יותר לסרטים, העבירו אותנו לבית-מלון סוג א' בעיר, ומאו התחלנו לנצח.

★ ★ ★
או הם — או אנחנו

מישחקים נערכו בדרך-כלל בין שבע לתשע בערב. האיצטדיון הוא ענקי ולכמה מהמשחקים שלנו באו 50 אלף צופים. בארץ עוד לא ראו אותנו כל כך הרבה אנ' שים במישחק אחד.

היחסים שלנו עם הכדורגלנים האחרים היו מצויינים. הרבה כבר הכרנו מהפעמים ה' קודמות. רק עם הבורמוזים לא דיברנו מילה. ידענו כבר מאה-התחלה שאו הם — או אנחנו. המישחק נגדם היה מלא עצבים ישר מה' התחלה. נכנס להם שבעון לראש שהם צרי' כים לנצח אותנו. והם לא היו רחוקים מזה, כי כמה דקות אחרי ההתחלה, המגן שלנו, מיקו בלו, עלה עם כדור למעלה, ובורמוזי אחר עשה לו פאול, וגם חפס אותו ברגל ולא נתן לו לזוז. כשמיקו רצה להזיז אותו הצידה, התנפלו עליו כל הבורמוזים האחרים. אפילו שחקני-הספסל ומנהלי-הנבחרת שלהם באו לתת לנו מכות.

אני כשראיתי מכות, זזתי הצידה. הסוף היה כמובן עצוב בשביל הבורמוזים, כי אצ' לנו יש כמה כאלה, שדווקא יודעים לתת מכות. הצרה היתה שהם היו רבים. היו אולי 40 אלף צופים במישחק הזה, והם נהנו מהמכות יותר מאשר מהמישחק. הקהל כל הזמן ישב וצחק. אחר-כך, כשהת' חדש המישחק, זה כבר לא היה כדורגל. שתי

לאחר הנצחון בחצי' גמר הגביע נגד בור' של נבחרת ישראל

הם בכו מרוב שמחה (0:1), ירדו כמה מכדורגלניה הצעירים